

Ὁ ἐκδότης ἠσθάνετο ἤδη βαθεῖαν συμπάθειαν πρὸς τὴν δυστυχίαν τῆς Ἰρλανδίας, ὡς γίνεται κατάδηλον ἐκ τοῦ ἀποσπάσματος τούτου ποιήματός τινος περὶ Erin ὑπὸ Haslay Law, δημοσιευθέντος τῇ 4 Νοεμβρίου.

«Θέλω ν' ἀποκαλύψω τὰς δυστυχίας σου — τὰς ὁποίας τὸ πεπρωμένον μὲ κωλύει ν' ἀποκρύψω — Μάτην ζητῶ μίαν φωτὸς ἀκτίνα ὅπως σκεδάσω τὰς σκιὰς τῆς νυκτός. — Αἱ μέλλουσαι γεννεαὶ θέλουσιν ἴδει τὸ πέρασ τῆς ἀθλιότητός σου ;

Τὰ πλεῖστα τῶν ἄρθρων τοῦ Γλάδστωνος εἶνε γεγραμμένα εἰς ὕφος ἡρεμον, δεικνύουσι δ' ἐν γένει μεγάλην μέριμναν περὶ τῆς γνώμης τοῦ κοινοῦ. Αἱ λέξεις ἐπιεικὲς κοινόν, ἰσχυρὸς ῥορηγὸς τῆς φήμης ἀπαντῶσι συχνάκις. Πραγματεύεται δὲ κατὰ προτίμησιν τὰ σοβαρὰ θέματα, ἐν δὲ τοῖς εὐτραπέλοις χωρίοις ὁ κάλαμος αὐτοῦ δὲν ἔχει τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν χάριν, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὰ γραφόμενα ἄλλων αὐτοῦ συνεργατῶν. Δι' ἑαυτὸν ἐποίησεν ὁ Γλάδστων τὸν ἐπόμενον μετρίοφρονος ἐπιτάφιον.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ Βαρθολομαῖος Βουβερῆ — ὑπῆρξε ψυχὴ φαῖδρά καὶ ἄλλοπρόσαλλος — ἕξῃς διὰ τὸ κέρδος, ἔγραψε διὰ τὰ χρήματα — ἔπειτα ἤρπασε τὸν κάλαμόν του καὶ ἠτοκτόνησε.

Ὁ Γλάδστων εἶχε ἰκανῶς εὐθυμον τὸ ἦθος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ζωηρὰν καὶ ἐλαφρὰν ἐκείνην φαιδρότητα τῶν εὐδοκίμουμένων ἐν ταῖς συναστροφαῖς. Τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἔρρεπεν ἀνάκαθεν ἐπὶ τὰ σοβαρὰ, καθ' ὅλον δὲ τὸν χρόνον ἐφ' ὃν διηύθυνε τὸ περιοδικόν του δὲν ἔπαυσεν ἐκπλήττων τοὺς *lags* αὐτοῦ διὰ τῆς θαυμασίας περὶ τὸ ἐργάζεσθαι δυνάμει τοῦ πνεύματός του. Τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ἦτο κατάμεστον χειρογράφων καὶ διορθώσεων. Ὡς πάντες οἱ ἐκδόται, ὑπέστη τὴν ἐκ τῶν χειρογράφων βάσανον, ἀναγκάζομενος ν' ἀναγινώσκη σωροὺς ἄρθρων ἀναξίων δημοσιεύσεως, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον εὐρίσκε καιρὸν καὶ πρὸς τὰς σχολειακὰς αὐτοῦ μελέτας. Ὁ δόκτωρ Κῆτε ὅσον αὐστηρὸς καὶ ἂν ἦτο, οὐδέποτε εὗρεν αὐτὸν ἀμελήσαντα τῶν καθηκόντων του· τὸν ἀντίον μάλιστα ἐπὶ τέλους εὐνούστατος ἐγένετο αὐτῷ, βεβαιωθείς ὅτι ἦτο εἰς τῶν ἀρίστων τοῦ Λυκείου μαθητῶν.

Ὁ «Eton Miscellany» ἐξηκολούθησεν ἐκδιδόμενος μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἐκδότης αὐτοῦ ἀπῆλθεν ἐξ Ἔτον, δηλαδή μέχρι τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1827. Ἐν ἔτος ὀλόκληρον διήνυσεν ἐν τῇ ἕκτῃ τάξει, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο ἀρχηγὸς τῶν *oppidams* (τῶν ἐξωτερικῶν), διότι ἄλλος τις τῶν μαθητῶν πρεσβύτερος αὐτοῦ παρέμεινεν ἐν τῇ σχολῇ πολλῶ πλεῖον τοῦ συνήθους χρόνου. Ἄλλ' ὁ Γλάδστων ἐγένετο πρόεδρος τῆς ἐταιρίας τῶν συζητήσεων, καὶ ὁ ἀνεγνωρισμένος ἀρχηγὸς ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ. Συνετέλεσε τὰ μάλιστα εἰς

τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ γοήτρου τοῦ ἀγορεύειν, ὅπερ ἦτο ἐν παρακμῇ ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Γλάδστων, καὶ ὅπερ δὲν προέφρασε νὰ ἴδῃ μετ' αὐτὸν ἀκμάζον. Ὁ κ. Μάνσφιελδ λέγει περὶ τῆς ἐταιρίας ταύτης : «Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἔτον πενιχρῶς διαπαιδαγωγοῦμενοι ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Κῆτε κατηρτίζοντο μόναι δι' ἑαυτῶν. Οἱ ἐν τῇ ἐταιρίᾳ τῶν συζητήσεων προσήλουν τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν πολιτικὴν, ὅλοι δὲ οἱ ἀξιοσημειώτοι κρινοδουλευτικοὶ λόγοι τοῦ τελευταίου αἰῶνος ἦσαν γνωστοὶ ὑπὸ τῶν νεαρῶν αὐτῆς μελῶν».

Τὸ ὄνομα W. E. GLADSTONE εἶνε διὰ μαχαριδίου κεχαραγμένον ἐπὶ τῆς θύρας μιᾶς τῶν αἰθουσῶν τῆς ἀνωτέρας σχολῆς. Δὲν εἶνε βέβαιον ἂν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶνε ἰδιόχειρος τοῦ μέλλοντος πρωθυπουργοῦ, ἀλλὰ εἶνε βεβαιότατον ὅτι ὁ Γλάδστων ἀφῆκεν εἰς Ἔτον ἀνάμνησιν ἐπιζήσουσαν πολλῶ πλεῖον τῆς ἐπιγραφῆς.

[Ἐπιτετατὸ τέλος].

A. K.

Ἡ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Ἀιτήγημα.

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδὲ σελ. 561.

Δ'

Οὔτε πυρὰ, οὔτε κρότος, οὔτε σιὰ ἀνθρώπου ὑπὸ τὰ δένδρα. Ποῦ εἶνε οἱ συγχωρικοί τῆς ; Προχωρεῖ, βαδίζει τυχαίως, τοὺς βραχίονας προτείνουσα ἐν μέσῳ τοῦ σκότους· προσκαλεῖ διὰ φωνῆς ταπεινῆς τοὺς φίλους τῆς, καλεῖ αὐτοὺς ὀνομαστί, τοὺς ἰκετεύει ν' ἀπαντήσωσιν· ὑψοῖ τὴν φωνὴν αὐτῆς... Τὸ δάσος εἶνε ἔρημον· ὑπὸ πνοῆς χειμερινῆς τρίζουσιν οἱ μαυρίσαντες κλάδοι· ἡ βροχὴ σταλάζει ἐπὶ τῶν ἀκάμπτων πρίνων· πτηνὰ ἀθέατα πετυρίζουν καὶ τὸ δάσος ἐπαναπίπτει εἰς σιγὴν, στυγνότεραν, βαρύτεραν. Δὲν εἶνε ἐκεῖ! Ἡ Γιαννούλα εἰς δεισιδαιμον ὑπέικουσα δέος προχωρεῖ ταχύτερον τὰ δένδρα φράττουσιν αὐτῇ τὴν ὁδόν· ἡ περιτρομος αὐτῆς χεῖρ ὀλισθαίνει ἐπὶ ὑγρῶν φλοιῶν. Εἶτα ἡ ἔκτασις εὐρύνεται, ἡ νύξ εἶνε ἤττον μέλαινα. Εὐρεῖται διόδος ἀνοίγεται ἐνώπιόν τῆς. Εἶνε ἡ ὁδὸς τοῦ Σιασσόν ; Ὡ! ἐνταῦθα θὰ ἐνεδρεύουν ἐξάπαντος. Προβαίνει σφαλλομένη.

— Μὰ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀποκριθῆτέ μου τέλος πάντων· εἶμαι ἰδική σας, ἡ χήρα τοῦ Γιάννη.

Ἄμορφόν τι σχῆμα ἀποσπᾶται ἐκ μιᾶς γωνίας καὶ πλησιάζει πρὸς αὐτὴν· φωνὴ τις ὁμιλεῖ σιγὰ· ἀκροᾶται :

— Σὺ εἶσαι, Γιαννούλα ;

Ἡ χωρική ἀνασκιρτᾷ ἐξ ἐκπλήξεως· ἀποφασίζει νὰ φύγῃ, εἶτα ἴσταται καὶ ἐπανέρχεται.

— Ποῖός εἶσαι ;

— Καλά· σ'εκατάλαβα ἀπὸ τὴν φωνήν. Καί τώρα πού ὠμίλησα εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ τὸ ὄνομά μου ;

— Θεέ μου, εἶνε ὁπραματευτής. Οἱ ἄλλοι πού εἶνε ;

— Δὲν τοὺς εἶδα, ἀλλὰ ἐπολεμοῦσαν, δύο ὠραις τώρα, εἰς τὸ βάλτο. Οἱ ἐχθροὶ εἶνε παντοῦ ἀπόψε.

— Καί σὺ τί κάνεις ἐδῶ ;

— Τί κάνω ; τὴν ὑπηρεσία μου.

Ἡ χήρα ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον οὐ ἐγίνωσκε τὴν τιμιότητα· ἀμφότεροι δὲ κεκρυμμένοι ἐν τῇ σκιᾷ, ἠδύναντο ἀφόβως νὰ διαλεχθῶσι. Ὁπραματευτής ἐκυψε καὶ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἐγὼ δίνω εἰδήσεις εἰς τὸν στρατό μας.

Θὰ ἔλεγεν ὑπερηφάνως : «Εἶμαι κατάσκοπος», ἂν ἡ λέξις ἐπῆρχετο εἰς τὰ χεῖλη του. Ἐξέτιθει εἰς βέβαιον κίνδυνον τὴν ζωὴν του καὶ ὑπερήσπιζε τὴν γενέθλιόν του χώραν· ἤρει τοῦτο εἰς τὴν συνειδήσιν αὐτοῦ.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Βιερζή, ὅπου μοῦ ἔφεραν εἰδήσεις. Ἀχ ! καυμένη Γιαννούλα!.. Ἀμα ἤκουσα τὰ πατήματά σου εἰς τὸ δάσος ἐκρύφθηκα· ἀλλὰ τώρα φεύγω· τὸ Οὐρκ εἶνε μακρὰ καὶ ἡ νύχτα περναῖ.

— Ἀχ !πραματευτή, πήγαινε γρήγορα νὰ τοὺς εἰπῆς ὅσα ἔξυρεις γιὰ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ὕστερα ἀπ' ὀλίγο νάλθης νὰ μοῦ πῆς πῶς ἐσωθήκαμε.

Ὁπραματευτής ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός· διὰ φωνῆς δὲ χαμηλοτέρας ἔτι,

— Τὰ πράγματα ἀλλάξαν, εἶπε. Σοῦ λέγω τώρα πῶς εἴμεθα χαμένοι.

— Χαμένοι ;

— Ναί· ὁ Τονδοῦς θὰ ἔλθῃ πολὺ ἀργά· τὸ Σουασσὸν παραδόθηκε μὲ προδοσία. Οἱ Πρῶσοι θὰ ξεφύγουν καὶ θὰ πᾶνε νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς Ρῶσους. Ἐτελείωσε. Παραδόθηκε τὸ Σουασσὸν ; πάει ἡ Γαλλία. Ἀχ ! οἱ τιποτένιοι ! . .

— Θεέ μου, Θεέ μου. Καὶ ὅσο συλλογοῦμαι πῶς οἱ λησταὶ εἶνε εἰς τὸ Πλεσσιὲ ἀπόψε !

— Θὰ εἶνε δίχως ἄλλο ἀπόσπασμα πού μαζεύει ὅσους ἔμειναν πίσω, καὶ θὰ γυρίσῃ πάλιν εἰς τὸ κατηραμένο Σουασσὸν. Καλὰ ἔκαμες κ' ἐφυγες, κόρη μου, ἔλα 'ς τὸ σπίτι μου· θὰ σὲ φυλάξῃ ἡ γυναϊκά μου.

— Καὶ τὸ πιστεύεις πῶς ἐφυγα ; Γυρεύω τοὺς δικούς μας νὰ τοὺς δώσω εἰδήσι· μονάχα γι' αὐτὸ ἦλθα ἐδῶ. Πρέπει δίχως ἄλλο νὰ τοὺς εὐρῶ, νὰ τοὺς γλυτώσω ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ὑστερα θὰ πάγω πάλιν εἰς τὸ σπίτι μου. Ὑποσχέθηκα τοῦ Γιάννη ποτὲ νὰ μὴν τ' ἀφήσω τὸ σπίτι μου.

— Κακομοίρα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσῃ 'ς τὸ καλό. Μὰ δὲν θὰ εὐρῆς τοὺς Πλεσσιώτας σου τέ-

τοια νύκτα, θὰ εὐρῆς τὸ θάνατο. Ἄκουσέ με, ἔλα εἰς τὸ σπίτι μου.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίνατο αὐτὴ μετὰ σοβαρῆς ἀποφασιστικότητος· δὲν θ' ἀφήσω νὰ σκοτωθοῦν οἱ χωριανοὶ μου, καὶ οὔτε θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

— Τότε 'ς τὸ καλὸ, Γιαννούλα. Ἐχεις παλληκαρία καρδιά. Καλὰ σὲ εἶχε διαλέξει ἐκεῖνος.

Ὁ κατάσκοπος ἐπήδησεν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως.

— Τώρα πού νὰ πάγω; ἀνελογίσθη ἡ χήρα.

Ἐρρίγει ὑπὸ τὴν βροχὴν, αἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο· ἡ τάλαινα, συναίσθανομένη τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς, ἔκλαιε.

— Τίποτε δὲν ἀκούεται, ἐφέλλισεν. Εἶνε μακρὰ δίχως ἄλλο· δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ τοὺς προθᾶσω. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τοὺς εἰδοποιήσω πῶς οἱ ἐχθροὶ εἶνε εἰς τὸ Πλεσσιὲ, καὶ ἄς 'πεθάνω.

Αἰφνης ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς συνεσχέθη· ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω πελιδνὴ τὴν ὄψιν, δισταλμένος ἔχουσα τὸ ὄμμα, ὡς ἐνώπιον σκέφους τινος τρομακτικῆς. . . Ἦρπασε διὰ τῶν δύο τῆς χειρῶν τὸ μέτωπόν της, ὑπὸ μυχίας κλυδωνιζομένη πάλης.

— Ὅχι· ἀνεφώνησε, δὲν ἔμπορῶ !

Τὸ ἀβέβαιον βλέμμα τῆς προσηλώθη ἐπὶ τοῦ μέλανος οὐρανοῦ, καὶ ἐφάνη αὐτῇ ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ τεθνεῶτος ἐνεφανίσθη ὀπισθεν τοῦ δυσδιακρίτου τῶν νεφῶν παραπετάσματος. Ζωηρὰ καὶ ταχεῖα διήλθε τότε πρὸ αὐτῆς ἡ ὀπτασία τῆς ἀπολεσθείσης εὐτυχίας· τὸ κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν μῖσος ἐπλημμύρισε τὴν καρδίαν της. Αὐτοὶ ἦσαν αἰτίαι ὅλης τῆς δυστυχίας της. Καὶ τώρα ἀνεπαύοντο ἀτάραχοι ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Γιάννη. Εἶχον γελάσει μάλιστα ! Καὶ ἡ Γαλλία δὲν εἶχεν ἀκοῦσαν ἰσχὴν νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς διὰ τὴν παραβίαν τοῦ ἐδάφους της, τῇ εἶπεν ὁπραματευτής. Αἱ, ἄς εἶνε ! Ποῖος εἰξεύρει ; Οἱ Πλεσσιῶται, τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀποθάνουν. Ἠγέρθη πραεῖα καὶ τρομερὰ.

— Ναί, θὰ τὸ κάμω. Τὸ χέρι μου δὲν τρέμει. Ἐμπρός !

Ἐπέστρεψεν ὀπίσω τρέχουσα.

— Ἄν οἱ γειτόνοι πάγουν εἰς τὸ χωριό, πρὶν πάγω ἐγὼ, ἔτσι δίχως ὄπλα, ἔμπρός εἰς τὰ κανόνια τῶν ἐχθρῶν ! ὦ ! ἄς τρέξω πεῖο γρήγορα !

Οὐδὲν ἐμπόδιον ἀνεχαίτιζεν αὐτὴν ὄμμα πρὸς τὰ πρόσω, ἐκφρων, ὡς ἐν ὄνειρῳ. Διέβη τέλος τὸν τελευταῖον ἀγρόν· διέκρινε τὸν φαῖδον αὐτῆς οἰκίσκον· πλησιάσασα δ' εἰς αὐτὸν ἤρξατο ἔρπουσα πάλιν καὶ διήλθε τὴν αὐλὴν ὡς τὸ πρῶτον.

Οἱ στρατιῶται τῆς Σιλεσίας, ὑπέκοντες εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἐκείνην νάρκην τὴν κατα-

λαμβάνουσαν τὰ μέλη προσεγγιζούσης τῆς ἡμέρας, ὑπνωττον βαρέως φύρδην μίγδην ἐν τῷ σιτοβολῶνι. Ἡ βροχὴ κατέπιπτε σφοδρότερα· οἱ σκοποὶ εἶχον καθίσει ὑπὸ τὸ γεῖσον τῆς στέγης, τεταμένον δὲ πρὸς τὴν ἐστίαν ἔχοντες τὸ σῶμα, ἔρρεγγον.

Ἡ χήρα εἰσῆλθεν εὐκόλως εἰς τὸ οἶκημα αὐτῆς. Ἀνέπνευσεν ἐξ ἀνακουρίσεως ἐπὶ μακρὸν, προύχωρησεν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἔτεινε τὴν χεῖρά της καὶ μετὰ προσοχῆς ἠρεύνησεν εἰς τὸ ἄνω τῆς ἐστίης παραπέτασμα. Εὔρε καὶ ἐξήγαγεν ἀλληλοδιαδόχως, τὸ πυρεῖον, τὴν ὕσκαν, δύο ἀλειμματοκήριον διὰ κιτρίνου χαρτίου κεκαλυμμένα. Ἐκ τοῦ συρταρίου τῆς τραπέζης ἔλαβε δέματα στυπίου, καὶ πάντα ταῦτα ἔθηκεν ἐντὸς ποδιᾶς, ἣν ἐξεκρέμασεν ὀπισθεν τῆς θύρας.

— Ὅτι δουλειὰ τώρα!

Ναί, εἶχε στερρωῶς ἀποφασίσει νὰ ἐμπρήσῃ τὸν σιτοβολῶνα. Τούλάχιστον, ὅταν θ' ἀνέθρωσκον αἱ φλόγες, οἱ γείτονες θὰ ἔβλεπον αὐτὰς μακρόθεν, εἴτε εἰς τὸν βάλτον ἦσαν εἴτε ἐπὶ τοῦ λόφου· θὰ ἐνόουν τὸ σύνθημα καὶ θὰ ἔλεγον ἐξάπαντος πρὸς ἀλλήλους: «Οἱ ἔχθροὶ εἶνε εἰς τὸ Πλεσσαίε». Καὶ ἐκ τῶν τόσον βαρέως καθευδόντων στρατιωτῶν, δὲν θὰ ἔμενον ἄρά γε τινὲς ὑπὸ τὴν τέφραν, ὅτε θὰ κατέρρεον τὰ ξύλα τῆς οἰκοδομῆς; Οἱ ἄλλοι; Τί νὰ κάμῃ· δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ὅλους! Ἀλλὰ τούλάχιστον θὰ τοὺς ἐδίωκεν αὐτοὺς, θὰ τοὺς ἔβλεπε καταλαμβανομένους ἐκ τρόμου καὶ εἰς φυγὴν τρεπομένους. Τί εὐτυχία! θὰ ἦτο ὡς ἀντεκδικησίς τις τοῦ ὀλέθρου τῆς Λειψίας. Κατ' ἀρχὰς εἶχε σκεφθῆ νὰ πυρπολήσῃ τὴν ἰδίαν οἰκίαν της ὅπως μὴ ζημιώσῃ τοὺς συγχωρικούς της· ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ ἦσαν ἀπέναντι· ἐκτός τούτου δὲ τῇ ἔλειψε τὸ θάρρος, ὄχι, οὐδέποτε ἢ χεῖρ αὐτῆς θ' ἀνάψῃ πυρκαϊὰν ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Γιάννη, νὰ κατακαύσουν αἱ φλόγες τὴν τριανταφυλλιὰν, τὴν ὁποίαν ἐφύτευσε ἐκεῖνος. . .

— Θὰ μείνω 'ς τὸ 'σπίτι εἶπεν· ἂν ὁ ἀέρας πάγῃ πρὸς τὸ μέρος του ταῖς φλόγαις θὰ πῆ πῶς εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ κατ'· μὰ δὲν θὰ τῶχω κάψει μὲ τὰ χέρια μου, καὶ θὰ καὼ κ' ἐγὼ μαζί με τὴν τριανταφυλλιὰ μας. Ποῦ νὰ βάλω τὴν φωτιά;

Ὁρθὴ πρὸ τῆς θύρας, ἀναποφάσιτος, ἠρεύνα. Ὁ καιρὸς ἐπέιγε, διότι ἀμυδρὰ τις λευκότης ἐφώτιζεν ἤδη τὰ κράσπεδα τῶν νεφῶν μετὰ μίαν ὥραν θὰ ὑπέφωσκεν ἡ ἠώς. Ἡ πλατεῖα, εὔρεϊα καὶ ἀκανόνιστος περιβάλλετο ἀνίσως ὑπὸ μικρῶν οἰκημάτων καλαμοστεγῶν. Ἡ μία τῶν πλευρῶν αὐτῆς ἀπετελεῖτο ὑπὸ τοῦ σιτοβολῶνος καὶ τῶν σταύλων, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ἔκειτο παμμεγέθης ἀχρῶν.

— Εἶνε δικὴ μου ἡ ἀποθήκη τοῦ σιταριοῦ, εἶπεν ἡ χήρα, δὲν θὰ ζημιώσω κανένα, καὶ οἱ

ἐχθροὶ κοιμῶνται ἀπὸ κάτω. Αὐτοῦ θὰ πάγω. Προύχωρησεν ἐν τῇ σκοτίᾳ· ἡ κλίμαξ ἡ φέρουσα εἰς τὸν ἀχυρῶνα ἦτο εἰς τὴν θέσιν της. Οἱ στρατιῶται, οὓς ἡ ἐρημία τοῦ χωρίου εἶχεν ἐμπλήσει ἐμπιστοσύνης, δὲν ἀφύπνισαν τοὺς φρουροὺς καὶ πάντες ἐκάθευδον παρ' ἀλλήλους ἐν ληθαργίᾳ. Ἡ Γιαννούλα ἀνέβη τὴν κλίμακα, ἠνοιξεν ἀθουρῶως τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀχυρῶνα. Διῆλθεν αὐτὸν κατὰ μῆκος, μετὰ προφυλάξεως βαινουσα ἀψοφητεῖ, φθᾶσα δὲ εἰς τὸ ἀπέναντι ἄκρον ἠναψεν ἐν ἀλειμματοκήριον καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ὑπὸ τὸν φοβερὸν σωρὸν. Ἡ Γιαννούλα ἀπῆλθε τότε ἐν σπουδῇ ὅπως διαφύγῃ τὴν ἀρχομένην πυρκαϊάν. Τὸ σανίδωμα ἐτριξεν ἀσθενῶς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς, ἡ φωνὴ δὲ στρατιώτου τινὸς ἠκούσθη ἐν τῷ σιτοβολῶνι. Ἡ νεαρὰ γυνὴ οὔτε νὰ κινηθῇ δὲν ἐτόλμα· τοῦ ἐλαχίστου κινήματος ὁ θόρυβος ἠδύνατο νὰ προδώσῃ αὐτήν. Ἐν τούτοις ὁ κρότος τοῦ καιομένου χόρτου ἠκούετο ὀπισθεν αὐτῆς· δριμεῖά τις δυσσομία καπνοῦ ἤρξατο διαχκομένη. Ὁ κίνδυνος εἶχε καταστῆ μέγιστος, φρικώδης ἀγωνία συνέβληθεν αὐτήν. Ἡ φωνὴ ὑψώθη ἀπαξ ἔτι, ἀλλ' ἀπέληξεν εἰς ὑπόκωφον γρυλλισμόν. Ὁ στρατιώτης εἴτε μεθυσμένος εἴτε κεκηκῶς ὦν ἀπεκοιμήθη πάλιν. Ἐρπουσα τότε ἐπὶ τοῦ χόρτου ἐπανάλαβε τὴν κινδυνώδη της πορείαν καὶ ἀνευ ἄλλου ἐπεισοδίου ἀφίκετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ φεγγίτου. Ἐκεῖ ἀνῆψε διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ στυπίον καὶ ἐσφενδόνησεν αὐτὸ τυχαίως ἐπὶ τοῦ σωροῦ. Ἐπρεπε νὰ καταβῆ πλέον· δὲν ἐφοβεῖτο τοὺς ὑπνοῦντας στρατιώτας, ἀλλ' ἐμφοβῆ τις φόβος, ἐκ τῆς διαπραχθείσης πράξεως γεννηθεῖς, παρέλευεν αὐτήν. Αἱ κιγκλίδες τῆς κλίμακος ἐφαίνοντο αὐτῇ ὑπεράριθμοι· τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὀμίχλη πυκνὴ περιεκάλυπτε τὰ πάντα· αἱ κημαὶ της ἐκάμπτοντο ἀδυνατοῦσαι νὰ ὑποβαστάσῃ τὸ σῶμά της. Ἡ χήρα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ὀρηῆσασα, ὅπως ἀποφύγῃ τὸν ἴλιγγον. Ἐγκατέλιπεν αὐτήν ἡ γενναϊότης. Κατέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μόνον τὴν μικρὰν πλατεῖαν εἶχε νὰ διέλθῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν. Ἐτράπη τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, περιῆλθε τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου, διεσκέλισε τὰ κηπάρια· αἱ ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν ἐσχισμέναι χεῖρές της ἐκρέμαντο ἀδρανεῖς. Ἐφοβεῖτο. Οἱ βεβαρυμένοι πόδες της μόλις ἤγαγον αὐτήν ἄχρι τῆς οἰκίας της· οἱ κρόταφοὶ της ἐπαλλον σφοδρότατα. Ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ εἰς τὸν τοῖχον ὅπως εἰσέλθῃ. Ἐν τούτοις εἶχε συναίσθησιν ἐαυτῆς ἡ Γιαννούλα. Ἀγρία, φρικώδης τις περιεργία συνέσειεν αὐτῇ· ὀλοκλήρον. Ἀδυνατοῦσα νὰ σταθῇ ὀρθῇ, ἐγονυπέτησεν ὀπίσω τοῦ μικροῦ παραθύρου, ὅπως ἴδῃ. . .

Ἡ ἠώς ἤρξατο ὑποφώσκουσα. Τὸ πῦρ ὑπέ-

βόσκει τὸν σεσωρευμένον χόρτον. Καπνὸς βαρὺς καὶ φαῖος ἐξήρχετο ἐκ τοῦ φεγγίτου καὶ τῶν βωγμῶν τῆς στέγης. Σπινθήρές τινες ἔλαμπον στιγμιαίως. Οἱ στρατιῶται ἔμενον ἀκίνητοι ὑποκάτω, ἐν τῷ σιτοβολῶνι, βεβυθισμένοι ἐν τῷ μολυβδίνῳ αὐτῶν ὑπῶ. Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἦσαν πάντως ἄνευ ἀρχηγοῦ καὶ πειθαρχίας. Εὐρον καταφύγιον ἐκεῖ, μὴ μεριμνῶντες περὶ τῆς ἐπιούσης, ὡς ἀγριοχοίροι ἐν τῇ βορβορώδει των φωλεῶ. Πίθοι τινὲς ἀνεστραμμένοι παρὰ τὴν πυραμίδα τῶν ὄπλων των προέδιδον τὸ μυστικὸν τῆς ἀμεριμνησίας αὐτῶν· καταπεπονημένοι ὑπὸ τοῦ μόχθου τῶν ἀδιαλείπτων ληλασιῶν, ἀποκτηνωθέντες δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν νῶτων αὐτῶν καὶ ἔρρηγον. Ἡ πυρκαϊὰ ἐν τούτοις ἐξηπλοῦτο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ἀόρατος καὶ μυστηριώδης. Ἡ Γιαννούλα, περιρρυτὸν ὑπὸ ἰδρώτος ἔχουσα τὸ μέτωπον καὶ ἀσθμαίνουσα, ἐθεώρει.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνῃ, Σιλεσιανὸς τις, ἠγέρθη νωθρῶς ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ σιτοβολῶνος, ἐτανύσθη, διεσχέλισε τοὺς συντρόφους αὐτοῦ καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν πυρᾶν. Ἡ Γιαννούλα διέκρινε πάσας τὰς κινήσεις του, ἐν τῷ ὄχρῳ τῆς πρωίας φωτί. Διὰ τῆς αἰχμῆς τῆς ξιφολόγῃς του ὁ στρατιώτης ἀνεσκάλευσε τὴν τέφραν· ἡ σβεσθεῖσα ἐστία ἔμενον ἄνευ φλογὸς καὶ θερμότητος. Ἐξῆλθε τότε τρέμων ὑπὸ τοῦ ψύχους, περιῆλθε τὰ οἰκήματα καὶ συνέλεξε ζυλάριά τινα. Οὐδόλως ἔμεριμνα ἂν ταῦτα ἦσαν διάβροχα ἢ ξηρά· δὲν εἶχεν ἔτι συνέλθει ἐκ τῆς μέθης, ψύχος δ' αἰσθανόμενος, ἀπεφάσισε ν' ἀνάψῃ πῦρ. Οἱ συστρατιῶταί του εἶχον κούσει πάντα τὰ ἐγγὺς αὐτῶν εὐρεθέντα ξύλα, οὗτος λοιπὸν διήλθε τὴν μικρὰν πλατεῖαν ὅπως ζητήσῃ ἀπωτέρω. Ἡ χήρα παρετήρησεν ἔξαρνα ὅτι τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ὄν μὲ νωχελὲς βῆμα κατηυθύνετο πρὸς αὐτήν. Ὁ οὐρανὸς ἐλευκάζε. Ῥιφθεῖσα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐν τῇ σκιά, δὲν ἐφοβεῖτο νὰ θεαθῇ. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ χονδροστρατιώτης, μὲ τὰ ξανθὰ γένεια, καὶ τὴν ἡλιθίαν καὶ ἀγρίαν μορφήν, αὐτὸς ὁ ξένος πῶς διεγράφετο ἐν τῇ σκιαγωγῇ τῆς ἡύσης! Ἡ Γιαννούλα μόνον μακρόθεν καὶ νύκτωρ εἶχεν ἴδῃ τὰ ὄντα ταῦτα. Ἄ! τέλος πάντων εἶχεν ἐν ὑπὸ τὰ ὄμματά της, πραγματικόν, ὀλίγα βήματα ἀπέχον αὐτῆς. Πόσον ἀπλήστως τὸν παρετήρει! Τῇ ἐφαίνετο φρικώδης. Ἰσως ἦτο αὐτὸς ὁ φονεὺς τὸν Γιάννην τῆς. Ἄλλ' ἡ κόπως καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς ἡ ἔκλυσις ἦσαν τοιαῦται, ὥστε οὐδ' ἀπεπειράθη νὰ φύγῃ, ἔμεινε δὲ γονυπετῆς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, εἰπούσα:

— Ἄς ἔμβῃ, ἄς μὲ σκοτώσῃ! Φθάνει πλεῖα ὅσο β' ἀπανίσθηκα.

Ὁ Σιλεσιανὸς ἐξηκολούθει κλησιαζών. Ἡ γυνή, ὡς μαγγανυθεῖσα, ἠδυναίει ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματά της. Προσηγγίζει ἤδη

εἰς τὴν φλιάν, συλλέγων ἔνθεν κακεῖθεν φρύγανα, ὅτε τυχαίως ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν του. Κλάδος τις τῆς τριανταφυλλιάς, ὑπὸ τὴν βροχὴν κλίνας, τραχέως ἐπέψυσε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Καὶ ὀρθωθείς νῦν ἐξήταξε τὴν τριανταφυλλίαν, τοὺς μακροὺς καὶ στενοὺς κλώνας της· ἐμειδίασε μετ' εὐαρσκειας, παρμεύρισεν ὀλίγον, ἔκυψε, καὶ δραξάμενος τοῦ κορμοῦ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἀμεριμνῶν περὶ τῶν ἀκανθῶν, ἀπέσπασε διὰ τῆς ἐτέρας τὴν ξιφολόγῃν του.

Ἡ χήρα ἠνορθώθη αἰφνης, ὠχρὰ, περιτρουός. — ὦ! ἐπιθύρισε, τρίζουσα τοὺς ὀδόντας της· τὴν τριανταφυλλιά τοῦ Γιάννη! Τί θὰ τὴν κάμῃ; . . .

Ὁ στρατιώτης ἐπληξεν αὐτήν ἀπαξ, ἀλλὰ τὸ δενδρύλλιον προασπισθὲν ὑπὸ ἐξογκώματος τοῦ τοίχου ἀντέστη, μόνον τοῦ φλοιοῦ αὐτοῦ ἐσχισθέντος. Ἡ χεὶρ τοῦ στρατιώτου ὑψώθη καὶ πάλιν.

Ἡ Γιαννούλα δὲν ἐφοβεῖτο πλέον· ἐλησμόνησεν ἀμέσως τὴν σκοτοδίνην τοῦ τρόμου ἥτις κατέλαθεν αὐτήν ἐν τῷ ἀχυρῶνι· τὸ κατ' αὐτήν, οἱ ἐν τῷ σιτοβολῶνι ὑπνοῦντες δὲν ὑφίσταντο πλέον.

— Κακὸ τοῦ μ' εὐρήκε! Ἐνας Ἡρώσος τῆς Λειψίας κόβει τὴν τριανταφυλλιά μας!

Ἐκφρων, ἐδράξατο τοῦ δικράνου καὶ ἐπήδησεν ἄχρι τῆς θύρας.

— Στάσου! μὴ τὸ ἐγγίξῃς· εἶνε ἱερὸ πρᾶγμα!

Ἡ ξιφολόγῃς τοῦ ξένου ἐπληξεν καὶ πάλιν. Ὁ κορμὸς τῆς τριανταφυλλιάς ἐκόπη, ἡ κορυφὴ αὐτῆς κατέπεσε χαμαί, οἱ κλάδοι της ἐσύρθησαν ἐν τῇ λάσπῃ. Ἦτο εὐχαριστημένος ὁ στρατιώτης. Εἶχε ξύλα διὰ τὴν πυρᾶν του. Τότε ἐνωτίσθη, μετ' ἀνεκφράστου ἐκπλήξεως, τὸν ἦχον ἀνθρωπίνης φωνῆς παρ' αὐτὸν, καὶ στραφεὶς εἶδεν ἀναθοροῦσαν ἐμπρὸς του γυναῖκα, τρομερὰν τὸ βλέμμα, δικράνον κραδαίνουσαν ἀνὰ χεῖρας, παρὰ τὴν διαρπαγεῖσαν οἰκίαν, ὡς τὸ φάντασμα τῆς Ἐκδικήσεως ἐνώπιον τῆς Εἰσβολῆς. Προσέπαθῃσε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τρομερὰ τις ὀχλοβοὴ ἐγερθεῖσα αἰφνης ἐν τῷ σιτοβολῶνι, ἐπάγωσεν αὐτὸν ἐκ φρίκης καὶ καθήλωσεν ἐν τῇ θέσει του.

Ἡ πυρκαϊὰ ἐξεροράγη αἰφνιδίως. Ὁ ὄγκος τοῦ χόρτου εἶχε βαθμηδὸν ἀναφλεγῆ ἄνευ πατάγου καὶ ἄνευ λάμψεως. Ὁ ἀχυρῶν ἐτήρησε τὸ μυστικὸν του. Εἶτα διασχισθείσης τῆς στέγης εἰσέρρευσε ὁ ἀνεμὸς· ῥεῦμα δ' ἐσηματίσθη· ὁ φρικαλέος μέλας καπνὸς εὐρὲ διεξέοδον καὶ διεξέφυγε. Ἡ πυκνὴ στήλη περιδινήθη, ἀνεπήδησε καὶ ὑψώθη φέροσα ἐν ταῖς πλευραῖς αὐτῆς ἐρυθροὺς θυσσάνους φλογῶν. Ἡ ἐκρηξίς ὑπῆρξε στιγμιαία. Τὸ πῦρ συνέστράφη πανταχόθεν, διεχύθη, διήλασε διὰ τῶν ὑπερθερμανθέντων ξύλων. Τριγμοὶ σφοδρότατοι ἀν-

ήγγειλαν τὴν μανιώδη τοῦ οἰκοδομήματος ἐξ-
άρθρωσιν. Τὸ σανίδωμα διαβρώθην ὑπὸ τοῦ πυ-
ρὸς κατεκρημνίσθη ἐν τῷ κενῷ τοῦ σιτοβολῶνος
μετ' ἀπκαιοῶν ἐκπυροσκοροτήσεων. Φρικαλέα τις
λάμπις ἐξήγαγε βιαίως ἀπὸ τῆς ἐωθινῆς σκιαυ-
γείας τὸ χωρίον, τὰ δένδρα καὶ τοὺς παρακει-
μένους ἀγρούς. Βροχὴ πυκνὴ χόρτων πυριφλέ-
κτων περιεκάλυψε τὴν μικρὰν πλατεῖαν διὰ τοῦ
μαύρου αὐτῆς σαβάνου.

Τινὲς τῶν στρατιωτῶν ἀποσπασθέντες τοῦ
ὑπνου ὑπὸ τῆς καταπτώσεως τῶν ἀσβέστων,
κατῶρθωσαν ν' ἀρπάσωσιν ἐν σπουδῇ τὸ ὄπλον
αὐτῶν καὶ νὰ ὀρμήσωσιν ἔξω τοῦ σιτοβολῶνος
πρὸ τῆς καταρρεύσεως ἔτρεχον, κατεπτοημέ-
νοι, νομίζοντες ὅτι προσέβαλλεν αὐτοὺς ὁ πο-
λέμιος· πάντες οἱ ἄλλοι, καταληφθέντες ὑπὸ
τῆς πυρκαϊᾶς ἐν τῇ ἀναίσθησίᾳ τῆς μέθης, ὕ-
πνου τὸν τελευταῖον αὐτῶν ὕπνον ὑπὸ τὰ ἐκ-
δικητικὰ ἐρείπια τοῦ καπνίζοντος σιτοβολῶ-
νος. Τώρα ἀνεφλέγετο ὁ στάβλος. Αἱ φλόγες
ἀνῆρχοντο ἀψιδειδῶς εἰς τὸν πορφυρωθέντα
οὐρανόν. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Πλεσιεῖ εἶδον βέβαια
τὸ σύνθημα.

Ἡ Γιαννούλα, βλοσυρὰ τὸ βλέμμα, παρετή-
ρησε μετὰ στοργῆς ἐσχάτην φοράν τὴν συντρι-
θείσαν τριανταφυλλίαν, καὶ αἰφνης, ὠρυομένη
ἐπὶ τῇ ἱεροουλίᾳ, ὤρμησεν ἐπὶ τὸν Σιλεσιανόν.
Τὸ δίκρανον δις ταλαντευθὲν ἐπληξεν αὐτὸν ἐπὶ
τοῦ στήθους. Οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἔλαμπαν ἐν τῇ
ἀνταυγείᾳ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ
τὸ ἀμαυρὸν ὕφασμα.

Ὁ στρατιώτης ἔρρηξεν ἀπελπιστικὴν κραυ-
γὴν, ἀφῆκε τὴν ξιφολόγην του καὶ κατέπεσεν
ἐπὶ τοῦ χθαμαλοῦ ἐδάφους. Ἡ γυνὴ ἐκραύγαζε :

— Τὴν ἐσχότωσης ! τὴν ἐσχότωσης !

Ἀμείλικτος, ἀγρία, ἐπλητεν ἔτι, τὸν φονέα
τῆς τριανταφυλλιάς· δι' ἀγρίας κινήσεως τῶν
χειρῶν, εἴλκυε πρὸς ἑαυτὴν τὸ δίκρανον καὶ ἐ-
βύθιζε πάλιν αὐτὸ μανιωδῶς ἐν τῷ λαίμῳ τοῦ
ξένου. Οὗτος ἔπαυσε κατὰ μικρὸν σφαδάζων
καὶ ἐκυλίσθη ἀδρανῆς. Ἡ Γιαννούλα ὠρύετο :

— Τὴν ἐσχότωσης ! . . . Νὰ καὶ σύ !

Οἱ σωθέντες ἐκ τοῦ πυρὸς ἐπιδρομεῖς προσέ-
δραμον, ὠρυγὰς μανίας ῥηγνύοντες καὶ τὸ ὄ-
πλον κραδαίνοντες.

— Ἐλάτε, ἀνέκραξεν ἡ γῆρα. Τώρα ἔμπορεῖτε
νὰ μὲ σκοτώσετε. Σὰς ἐδικηθήκα γιὰ τὸν Γιάν-
νη καὶ γιὰ τὴν τριανταφυλλιά· οἱ χωριανοὶ μου
ἔχουν τὸ σύνθημά τους. Σκοτώστέ με !

[Jules de Glouvet].

A. Π. Κ.

Εἰς πᾶσαν κατάχρησιν ἰδονῆς ἐπιβάλλεται
ζημία ἰσον ποσὸν θλίψεως καὶ δυστυχίας· ὁ
εἰς καταχρήσεις ὑποκειμένος ὁμοιάζει πρὸς
τὸν ἐξοδεύοντα εἰς ἓν ἔτος τὸ εἰσόδημα καὶ
τοῦ ἐπιόντος ἔτους.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἡ ἐν ταῖς πόλεσι κυκλοφορία ἄνευ ἵππων καὶ ἀμαξη-
λατῶν. — Ὁ ἠλεκτρισμός, μεγάλη σημερινὴ πρό-
δος. — Μετατροπὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς μηχανικὴν
ἐνέργειαν — Πρῶτα πειράματα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὡς
κινήτηριος δυνάμειος. — Κινήτηριος ἠλεκτρικὸς μη-
χανισμός. — Πειράματα ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου. —
Πρῶτος ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος εἰς κοινὴν χρῆσιν.
— Ἡλεκτρικὸς ἐναέριος σιδηρόδρομος. — Μικρὸς τα-
χυδρομικὸς ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος. — Ἡλεκτρικὰ
Tramways. — Τὰ πρῶτα ἠλεκτρικὰ Tramways εἰς
δημοσίαν χρῆσιν. — Κοινὰ ἠλεκτράμαζαι. — Ἡλε-
κτροπλοῖα. — Ἀερόστατα ἠλεκτροκίνητα. — Νέα κεν-
τρικὴ ἐν Παρίσις ἐταιρία τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Σήμερον πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτης ἀ-
νατροπῆς ! Φαντασθῆτε, καλαὶ μου ἀναγνώ-
στρια, τὴν κλεινὴν τῆς Παλλάδος πόλιν ἐρη-
μην ἐντελῶς τῶν ἵππων τῆς καὶ τῶν κυρίων
ἀμαξηλατῶν τῆς, τῶν ἐνίοτε ὑπεράγαν φορτι-
κῶν ! Μὴ φοβεῖσθε ὅμως· δὲν πρόκειται περὶ
γενικῆς τινος ἐκ συστάσεως ἵππων καὶ ἀμαξη-
λατῶν ἀπεργίας· ἡ κυκλοφορία οὐδὲ κατ' ἐλά-
χιστον θέλει διακοπῆ. Ὡς καὶ πρότερον, θὰ
δύνασθε ἐντὸς ὀλιγίστων λεπτῶν τῆς ὥρας νὰ
παρέχητε εἰς τοὺς πνεύμονας ὑμῶν τὸν καθα-
ρὸν ἀέρα τῶν Πατησιῶν, τῶν Ὀλυμπίων, τῶν
Ἀμπελοκήπων, τοῦ Φαλήρου· θὰ δύνασθε νὰ
διατρέχητε τὰ διάφορα τῆς ἀγαπητῆς πόλεως
σημεῖα, χωρὶς οἱ τρυφεροὶ ὑμῶν πόδες νὰ ἐκφέ-
ρῳσι τὴν ἐλαχίστην μεψιμοιρίαν, τὸν ἐλάχι-
στον γογγυσμόν ! Εἶναι περίεργον τοῦτο ἀλη-
θῶς, πλὴν πρέπει ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐξοικειωθῆτε
μὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τὴν ἐκπληκτικὴν ἴσως,
ἀλλὰ μὴ ἀπέχουσιν πολὺ τῆς πραγματοποιη-
σεως.

Περίεργος ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος ! Εἶπεν ἀπαξ·
«ζῶη εἶναι ἡ κίνησις», καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πλη-
ροῖ τὸν τεθέντα τοῦτον ὀρισμὸν τῆς ζωῆς διὰ
τῆς ἀκαταπαύστου ἐργασίας τοῦ πνεύματος αὐ-
τοῦ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφανίσεώς
του δὲν ἠσύχασεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐργάζεται
ἀενάως καὶ καθ' ἑκάστην ἀποκαλύπτει τὴν ὑπὸ
παχυτάτης ἀγλῦος περιεκαλυμμένην φύσιν,
καὶ ἀποσπᾷ ἐξ αὐτῆς ἀνὰ μίαν τὰς ἐξαισίους
καὶ ὑπερφυεῖς δυνάμεις τῆς. Μέχρι ποίου ἀρά
γε σημείου θέλει φθάσει ἡ πρόδος αὕτη τοῦ
δαιμονίου ἀνθρωπίνου πνεύματος ; Ὑπάρχου-
σιν ὄρια εἰς τὴν διαρκῆ ταύτην ἀνάπτυξιν ; καὶ
ἂν ὑπάρχωσι, ποῦ εὐρίσκονται ; εἰσὶ πολὺ μα-
κρὰν τοῦ αἰῶνος ἡμῶν ; Ὅα ἐπιτύχη ἀρά γε τὸ
ἀνθρώπινον αὐτὸ πνεῦμα, παντοδύναμον ὅσον
καὶ αὔθαδες, νὰ θέσῃ πρὸ αὐτοῦ τὴν μυστηρι-
ώδη φύσιν ἐντελῶς ψυμνήν ; . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι παρασυρόμεθα εἰς τὸν λαβύ-
ρινθον τοῦ σκεπτικισμοῦ, λαβύρινθον στερεῶ-